

Jean Sibelius

Demanten på marssnön (Josef Julius Wecksell)

På drivans snö där glimmar en diamant så klar.
Ej fanns en tår, en pärla, som högre skimrat har.
Utav en hemlig längtan hon blänker himmelskt så:
hon blickar emot solen, där skön den ses uppgå.
Vid foten av dess stråle tillbedjande hon står
och kysser den i kärlek och smälter i en tår.
O, sköna lott att älska det högsta livet ter,
att stråla i dess solblick och dö, när skönst den ler!

Säf, säf susa (Gustaf Fröding)

Säv, säv, susa, våg, våg, slå,
I sägen mig var Ingalill den unga månne gå?
Hon skrek som en vingskjuten and,
när hon sjönk i sjön,
det var när sista vår stod grön.
De voro henne gramse vid Östanålid,
det tog hon sig så illa vid.
De voro henne gramse för gods och gull
och för hennes unga kärleks skull.
De stucko en ögonsten med tagg,
de kastade smuts i en liljas dagg.
Så sjungen, sjungen sorgsång,
I sorgsna vågor små,
säv, säv, susa, våg, våg, slå!

Till kvällen

(A.V. Forsman-Koskimies)

Var hälsad kväll, med dina stjärnors skara,
med drömfylld andakt kommer du mig nära!
De mörka lockarna omkring din klara
och höga pannas natt bli mig så kära.
O kväll av höghet, om du kunde vara
den bro, som själens längtan ville bära
mot drömmens länder, rena, underbara,
från bojorna som här mig trycka, tära!

Hur rik min lycka, när du mig hugsvalar,
när dignande hos dig jag finner vila,
och dagen dör och all dess oro tiger.
Då dimman täcker jordens berg och dalar,
och natten upp på dunkla vingar stiger,
då vill min ande dig till möte ila!

Se'n har jag ej frågat mera

(Johan Ludvig Runeberg)

Hvarför är så flyktig våren,
hvarför dröjer sommarn icke?
Så jag tänkte fordom ofta,
frågte, utan svar, af mången.

Se'n den älskade mig svikit,
se'n till köld hans värme blifvit,

All hans sommar blifvit vinter,
se'n har jag ej frågat mera,
Känt blott djupt uti mitt sinne,
att det sköna är förgängligt,
att det ljufva icke dröjer.

Vilse (Karl August Tavaststjerna)

Vi gingo väl vilse ifrån varann,
— var togo de andra vägen?
Jag ropar i skogen vad jag kan,
men du står och låtsar förlägen.

Blott eko, det svarar: hallå, hallå!
Och gäckande skrattar en skata,
men himmeln blir plötsligen dubbelt så blå,
— och vi höra upp att prata.

Säg, skulle din puls slå takt till min,
när samtalet går, så staccato?
Min kärlek, min kärlek tar våldsamt mitt sinn',
jag glömmer att känna som Plato.

Jag ser i ditt öga, jag forskar och ser,
pupillerna vidgas och slutas,
och när du ett ögonblick strålände ler,
då kunde ett helgon mutas.

Flickan kom ifrån sin älsklings möte

(Johan Ludvig Runeberg)

Flickan kom ifrån sin älsklings möte,
kom med röda händer. Modern sade:
"Varav rodna dina händer, flicka?"
Flickan sade: "Jag har plockat rosor
och på törnen stungit mina händer."

Åter kom hon från sin älsklings möte,
kom med röda läppar. Modern sade:
"Varav rodna dina läppar, flicka?"
Flickan sade: "Jag har ätit hallon
och med saften målat mina läppar."

Åter kom hon från sin älsklings möte,
kom med bleka kinder. Modern sade:
"Varav blekna dina kinder, flicka?"
Flickan sade: "Red en grav, o moder!
Göm mig där och ställ ett kors däröver,
och på korset rista, som jag säger:

En gång kom hon hem med röda händer,
ty de rodnat mellan älskarns händer.
En gång kom hon hem med röda läppar,
ty de rodnat under älskarns läppar.
Senast kom hon hem med bleka kinder,
ty de bleknat genom älskarns otro."

Gunnar de Frumerie: Hjärtats sånger
(Pär Lagerkvist)

När du sluter mina ögon

När du sluter mina ögon
med din goda hand
blir det bara ljus omkring mig
som i soligt land.
Du i skymning vill mig sänka
men allt blir till ljus!
Du kan intet annat skänka mig
än ljus, blott ljus.

Det blir vackert där du går

Det blir vackert där du går,
marken, stigen, stranden som du följer,
allt tycks ljusna, glädjas,
allt som ser dig.

Kan väl jorden glädjas
för att någon stiger på den,
trampar på den,
en som den älskar?

Fråga inte mig.
Jag ser blott skenet,
hur det dröjer kring dig,
svävar över marken,
som om jorden log.

Stig på den, som gläds
att se dig lycklig.
Blott inte hårt,
som om du visste
att du var älskad.

Saliga väntan

Saliga väntan på dig som skall komma,
när i din själ den kärlek kan blomma
som med sin eld förtärer mig.
Saliga väntan på dig, på dig.

Himmelen vidgas, på jorden är stilla.
Djupt i min själ är det stilla, stilla.
Bara den eld som förtärer mig
stiger ur djupen att söka dig.

Och du skall komma, de heta bränder
bliva till blommor i dina händer,
till en ovansklig vår hos mig,
då du skall viska: Jag älskar dig.

Ur djupet av min själ

Ur djupet av min själ
där det är vår hos mig,
där blomsterängar stå:
En blomst jag giver dig,
en lilja het som blod
men ren och vit som snö.
Den leva kan hos dig
och den hos dig kan dö.

När bladen bredas ut
och deras doft dig når,
då vet du att min själ
som ljusa ängder står.
Den vissnar i din hand,
på ljuv och älskad bår.
Ett minne blott hos dig
utav ett hjärtas vår.

Du är min Afrodite

Du är min Afrodite,
den ur havet födda,
så ljus som vågens driva
av skum i solen lyftad.
Och mitt djupa, dunkla hav,
mitt liv, min skumma grav.
Mitt hjärtas oro, tunga ro
allt som i solen ej fått bo.
Du är min Afrodite,
den ur djupet födda

Som en våg

Som en våg, sköljd upp mot stranden,
vilar du hos mig.
När jag smeker dig med handen
skälver havet ini dig.
Djupa hav, som födde dig.
Kom intill mig,
nära till mig,
djup som blivit du.
Detta som inom dig skälver
är ditt hjärta ju,
är ett mänskohjärta ju.

Henri Duparc: Chanson triste (Jean Labor)

(Engelsk översättning © Emily Ezust, tryckt med tillstånd från Lieder Net Archive)

Dans ton cœur dort un clair de lune,
Un doux clair de lune d'été,
Et pour fuir la vie importune,
Je me noierai dans ta clarté.

In your heart moonlight lies dormant,
A gentle moonlight of summer;
And far from the troubles of life,
I will lose myself in your brightness.

J'oublierai les douleurs passées,
Mon amour, quand tu berceras
Mon triste cœur et mes pensées
Dans le calme aimant de tes bras.

I will forget past griefs,
My love, when you rock
My unhappy heart and my thoughts
In the loving tranquility of your arms.

Tu prendras ma tête malade,
Oh! quelquefois sur tes genoux,
Et lui diras une ballade
Qui semblera parler de nous;

You will lay my anxious head,
Oh! - some evenings - upon your lap,
And you will utter to it a ballad
That will seem to speak of us;

Et dans tes yeux pleins de tristesses,
Dans tes yeux alors je boirai
Tant de baisers et de tendresses
Que peut-être je guérirai.

And from your eyes so full of sadness,
From your eyes I will then drink
So many kisses and so much tenderness
That perhaps at last I will be healed.

L' invitation au voyage (Charles Baudelaire) (Eng. övers. © Peter Low, med tillstånd från Lieder Net Archive)

Mon enfant, ma sœur, songe à la douceur
D'aller là-bas vivre ensemble!
Aimer à loisir, aimer et mourir
Au pays qui te ressemble!
Les soleils mouillés de ces ciels brouillés
pour mon esprit ont les charmes
Si mystérieux de tes traîtres yeux,
brillant à travers leurs larmes.

My child, my sister, think of the sweetness
of going there to live together!
To love at leisure, to love and to die
in a country that is the image of you!
The misty suns of those changeable skies
have for me the same mysterious charm
as your fickle eyes
shining through their tears.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
luxe, calme et volupté!

There, all is harmony and beauty,
luxury, calm and delight.

Des meubles luisants, polis par les ans
décoreraient notre chambre;
Les plus rares fleurs mêlant leurs odeurs
Aux vagues senteurs de l'ambre,
Les riches plafonds, les miroirs profonds,
La splendeur orientale, tout y parlerait
à l'âme en secret sa douce langue natale.

Gleaming furniture polished by age
would decorate our bedroom;
the rarest of flowers would mingle their fragrance
with the vague scent of amber; the rich ceilings,
the deep mirrors, the splendor of the Orient -
everything there would speak in secret
the soul's soft native tongue.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

There, all is harmony and beauty,
luxury, calm and delight.

Vois sur ces canaux dormir ces vaisseaux
dont l'humeur est vagabonde;
C'est pour assouvir ton moindre désir
qu'ils viennent du bout du monde.
Les soleils couchants revêtent les champs,
les canaux, la ville entière, d'hyacinthe et d'or;
Le monde s'endort dans une chaude lumière.

See how those ships, nomads by nature,
are slumbering in the canals.
To gratify your every desire
they have come from the ends of the earth.
The westering suns clothe the fields, the canals,
and the town with reddish-orange and gold.
The world falls asleep bathed in warmth and light.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté!

There, all is harmony and beauty,
luxury, calm and delight.

Gösta Nyström: Sångar vid havet

Ute i skären

(Ebba Lindqvist)

En dag skall komma, då vinden står stilla,
då darrgräset sjunger och solen somnat.
Då skall vi fara dit ut till de yttersta öarna.
Ljuskringflutna, hägringslysande,
burna på bränningens skum.

Nocturne

(Edith Södergran)

Silverskira månskenskväll, nattens blåa bölja,
glittervågor utan tal på varandra följa.
Skuggor falla över vägen,
strandens buskar gråta sakta,
svarta jättar strandens silver vakta.
Tystnad djup i sommarens mitt, sömn och
dröm
månen glider över havet vit och öm.

Havets visa

(Hjalmar Gullberg)

Med havets visa är jag förtrogen.
Berg och skogen må andra prisa.
Från kväll till gryning, i sömn och vaka
med strandens dyning mitt hjärta slår.
Vänner och maka fick jag försaka.
Men havets visa läkte mitt sår.
Och skepp nå hamnen och skepp förlisa.
Dyningens visa viskar mig namnen.
Från urtidnatten hör jag hans stämma,
som delar vatten och skapar ljus.
Vad kan mig skrämman?
Här är jag hemma
i fadersfamnen vid havets brus.

Jag har ett hem vid havet

(Ragnar Jändel)

Jag har ett hem vid havet.
Ensam ligger det på sluttningen
långt från grannar
som ett fågelnäste bland bergen.
Här är mitt hem,
här går jag och arbetar.
Här glömmar jag mig själv och är så lycklig.
Jag reder nya blomstersängar varje höst
och möter nya vänners ögon varje vår.
Men ibland är allt bara som en barnslig dröm,
och jag hör en röst, stark och kallande:
Var är du?
Var gömmer du dig?
Icke är du hemma här.
Icke är detta ditt.

Jag väntar månen

(Hjalmar Gullberg)

I moln går solen och jag bländas dock.
En sorg låg tung på mina ögonlock.
I andras ögon törs jag inte se.
Man vill mig väl, men hjälp kan ingen ge.
Min enda tröst kan jag vid havet få.
Jag skyndar dit, när mörkret faller på.
Jag väntar månen, vännen i all nöd.
Med honom kan man tala om en död.

Gustav Mahler: Rückert-Lieder (Friedrich Rückert)

(Översättning © Yvonne Helander 2006, tryckt med tillstånd från Lieder Net Archive)

Blicke mir nicht in die Lieder

Blicke mir nicht in die Lieder!
Meine Augen schlag' ich nieder,
Wie ertappt auf böser That;
Selber darf ich nicht getrauen,
Ihrem Wachsen zuzuschauen:
Deine Neugier ist Verrath.

Bienen, wenn sie Zellen bauen,
Lassen auch nicht zu sich schauen,
Schauen selber auch nicht zu.
Wann die reichen Honigwaben
Sie zu Tag gefördert haben,
Dann vor allen nasche du!

Ich atmet' einen linden Duft!

Ich atmet' einen linden Duft!
Im Zimmer stand
Ein Zweig der Linde,
Ein Angebinde
Von lieber Hand.
Wie lieblich war der Lindenduft!

Wie lieblich ist der Lindenduft!
Das Lindenreis
Brachst du gelinde!
Ich atme leis
Im Duft der Linde
Der Liebe linden Duft.

Um Mitternacht

Um Mitternacht
Hab' ich gewacht
Und aufgeblickt zum Himmel;
Kein Stern vom Sternengewimmel
Hat mir gelacht
Um Mitternacht.

Um Mitternacht
Hab' ich gedacht
Hinaus in dunkle Schranken.
Es hat kein Lichtgedanken
Mir Trost gebracht
Um Mitternacht.

Um Mitternacht
Nahm ich in Acht
Die Schläge meines Herzens;
Ein einz'ger Puls des Schmerzens
War angefacht
Um Mitternacht.

Tjuvkika inte på mina sånger

Tjuvkika inte på mina sånger
Jag blygs, jag fylls av ånger
Som ertappad med charlataneri.
Självt jag ger mig ingen tid
Att granskande stå bredvid
Din nyfikenhet är förräderi!

Bina, då de bygger sina celler,
Ej tillåter någon insyn heller
De tittar alls ej själva på.
Men när så honungen är klar
Efter dessa arbetstyngda da'r
Du blir den förste som bjuds därpå!

Jag kände en doft så ljuv

Jag kände en doft så ljuv
I rummet stod
en gren av Lind
En gåva från
en älskad hand
Hur ljuv var denna doft av Lind!

Hur ljuv är denna doft av Lind!
Dess kvist
du bröt så ömt
Jag andas så lätt
i doften av Lind
Kärlekens ljuva doft.

Vid midnatt

Vid midnatt
Har jag vaknat
Och blickat upp mot himlen
Aldrig någon stjärna på himlavalvet
Har lett
Vid midnatt.

Vid midnatt
Har mina tankar rest
Vida bortom mörkrets gränser
Men där fanns ingen tankes ljus
Till tröst
Vid midnatt.

Vid midnatt
Gav jag akt
På hjärtats slag
Bara ett, fyllt av smärta
Kändes av
Vid midnatt.

Um Mitternacht
Kämpff' ich die Schlacht,
O Menschheit, deiner Leiden;
Nicht konnt' ich sie entscheiden
Mit meiner Macht
Um Mitternacht.

Um Mitternacht
Hab' ich die Macht
In deine Hand gegeben!
Herr über Tod und Leben
Du hältst die Wacht
Um Mitternacht!

Liebst du um Schönheit

Liebst du um Schönheit,
O nicht mich liebe!
Liebe die Sonne,
Sie trägt ein gold'nes Haar!

Liebst du um Jugend,
O nicht mich liebe!
Liebe den Frühling,
Der jung ist jedes Jahr!

Liebst du um Schätze,
O nicht mich liebe.
Liebe die Meerfrau,
Die hat viel Perlen klar.

Liebst du um Liebe,
O ja, mich liebe!
Liebe mich immer,
Dich lieb' ich immerdar.

Ich bin der Welt abhanden gekommen

Ich bin der Welt abhanden gekommen,
Mit der ich sonst viele Zeit verdorben,
Sie hat so lange von mir nichts vernommen,
Sie mag wohl glauben, ich sei gestorben.

Es ist mir auch gar nichts daran gelegen,
Ob sie mich für gestorben hält,
Ich kann auch gar nichts sagen dagegen,
Denn wirklich bin ich gestorben der Welt.

Ich bin gestorben dem Weltgewimmel,
Und ruh' in einem stillen Gebiet.
Ich leb' allein in mir und meinem Himmel,
In meinem Lieben, in meinem Lied.

Vid midnatt
Kämpade jag, o mänsklighet
Med dina smärtor
Att betvinga dem stod ej
I min makt
Vid midnatt.

Vid midnatt
Överlät jag så
Makten i dina händer
Herre, herre över död och liv
Du vakar
Vid midnatt.

Älskar du för Skönhets skull

Älskar du för Skönhets skull,
älska inte mig
Älska solen,
som har sitt gyllene hår!

Älskar du för Ungdoms skull,
älska inte mig
Älska våren,
som är lika ung varje år!

Älskar du för Rikedoms skull,
älska inte mig
Älska havsfrun,
som så klara pärlor har!

Älskar du för Kärleks skull,
o ja, älska mig
Älska mig för alltid,
och jag ska älska dig, i alla mina da'r!

Jag har släppt taget om världen

Jag har släppt taget om världen
Som jag brukade ge all min uppmärksamhet
Det var så länge sedan jag gav mig tillkänna
Att den skulle kunna ta mig för död

Men det bekommer mig inte det minsta
Om den tror att jag gått bort
Ej heller kan jag förneka det
Ty sannerligen, jag har vänt ryggen åt världen

Jag har lämnat världens vimmel
Och vilar i en stilla existens
Jag lever ensam i min himmel
I min kärlek, i min sång.